

курбан. „По жените, дето готвят курбана, да не се загледа някой, че после лошо му се пише. Ако някой иска да пита нещо жените, трябва възрастен дядо да прочете молитва и тогава може да отиде да пита” (м., р. 1948 г.) (Петров, Маринов 2004: 57)

Ден преди Гергьовден, на 5 май, става голям събор в с. Богомилово, Старозагорско. Циганите казват, че ходят на “Текията”. Мястото е старо турско тюрбе/ теке, разположено почти в центъра на селото, в съседство с чешма. Българите го приемат като гроб на св. Никола, а мюсюлманите го свързват с техен светец и го наричат „Мюмюн баба”. Циганите, които имат „обречено” принасят курбан, канят гости. Целият ден преминава с танци, песни, веселие, почерпки (м., р. 1950 г.).

На събора на Петровден (29 юни) в средата на 60-те год. на XX век в с. Скобелево, Чирпанско „Трудно е да се каже, кои са повече – българи или цигани... Ще дойдат хиляди цигани, две-три хиляди, че и повече дори, ще писнат кларинетите и флигорните... Нашите цигани, всички хора в нашия край обичат кларинета.. Хващат се на здраво мъжко хоро – нарича се „чорбаджийско” – води го циганин” (Нов път 1965: 3). И този събор става около старото турско теке, посетено от турския пътешественик Евлия Челеби в средата на XVII в. (Челеби 1972: 34).

За софийските цигани/ роми място с най-висок сакрален статус е текето „Али баба” (гробницата на мюсюлманския светия Бали ефенди), което се намира в двора на черквата „Св. Илия”. Тук се провежда ежегодният събор на Илинден. Идват и цигани мюсюлмани, и цигани християни палят свещи, дават обет, правят курбани. На „Али баба теке” идват да се закълнат и членовете на циганската лонджа (Попов 1992-а: 65).

Особено характерно синкретично място е светилището на връх Св. Илия край с. Графитово, Новоагорско. В съседство има и извор, водата на който се счита за свещена. Там още през XIV век е построен ислямски молитвен дом “Тикята”, където са погребани мощите мюсюлманския светец, принадлежал към ордена на бекташите, Кадемли баба Султан (Миков 1999: 25). Българите вярват, че в този гроб са погребани мощите на св. Илия (Алия) (Детев 1950: 94-96).

На 2 август допреди 30-40 години тук се събират множество хора от близки и далечни села, преспиват край извора, къпят се и пият вода, колят курбан, палят свещи и принасят дарове на светеца. Навсякъде по околните храсти са навързвани конци и парцалчета – широко разпространено поверие, че по този начин болестта остава там. И тъй като Кадемли баба приживе бил овчар, на 6 май мюсюлманите дервиши идвали да принесат курбан на светеца. С годините към тях се присъединяват и “турските”